

OZSVÁTH ZSUZSA

A helyi isten

– Kicsit sem feltűnő, hogy néha meghúz egy gyűrótt papírköteget. Meghúzza, aztán vágja mellé a pofákat. Jó erős, vághatja is. Meg szaga van, az is olyan erős, mint amit a pofa jelez. Így megy, mendegél, apránként távozik belőle a lélekjelenlét, aztán már csak a test marad, meg egy maréknyi gondolat, azok meg úgy dongják körbe a mozgó testet, mint a szúnyog. Hát, Istenem, alkoholista!

– Isten alkoholista? Te költő vagy, bazmeg?

– Hát Istenem, részegen mindenki lehet költő. Vagy Isten.

– Jóó... Akkor egy részeg félisten vagy. Izé, részeg költőisten. Ja nem, félköltő. Azanyja... félisten!

– Hát, te meg csak simán részeg.

– Ja, az lehet.

– Na, szóval az emberek... az emberek nem a helyhez ragaszkodnak igazából. Vannak itt meg ott, történnek velük dolgok emitt és amott, legtöbbször egy adott helyen. De csak azért történik minden ott, mert van, akivel történhet. Ha az, akivel már nincs ott, akkor – valószínűleg – kisvártatva az, akivel akije is eltűnik arról az adott helyről. Tehát az ember nem a helyhez ragaszkodik, illetve ragaszkodhat a helyhez, rá gondolván, nohát, mennyi szép vagy csúf dolog történt itt meg itt, emitt és amott, legtöbbször egy adott helyen. No de ha nincs olyan, aki miatt ott legyen az ember, akkor nem válik a helyszín sem fontossá. Vagy ha már nincs olyan, akkor a hely irgalmatlanul kiveti magából azt, aki nem odavaló. Érted?

– Te költő vagy, én mondom!

– Egyre kevesebb az olyan, aki miatt még nem vetett ki magából ez a hely. És úgy érzem, kapaszkodnom kell, mert ha ez így megy tovább, elbukom. Hiányoznak a srácok. Nézz végig a kocsmán: csupa vadidegen, akik semmit sem akarnak ettől a várostól és egymástól is csak a saját tükörcépük pótlását, hogy legalább látszatra ne csak maguknak mondják a magukét. És én? Én kivel beszéljek?

– Há velem! Hikk!

– Veled, hát igen. Mondom a magamét egy részeg istennek. Bocsáss meg, mert nem tudom, mit cselekszem. Kérsz egy aszpirint?

OZSVÁTH ZSUZSA zs-vel és th-val. Echte nagyváradi. Nyert már irodalmi (Kortárs Hangan) és dalszövegíró (MR2 Petőfi rádió) pályázatot is. Publikál a kolozsvári Helikonban, valamint magyarországi (Agria) megjelenése is volt már.

– Kell a bánatnak. Na, haver, egyet se félj, jó lesz minden. Hát akkora költő vagy, majd jól felfutsz, mint a kurvák. Ja, vagyis hát... ó, mondom, ez a te szakmád. Mármint nem a kurvás dolog, hanem érted, a hasonlatok... metaforák, ilyen irodalmi cuccok. Te csak csináljad, én majd biztatlak.

– Majd jól felfuttatsz, mi? Haha.

– Simán!

– Kösz, rendes vagy.

– Semmiség.

– Biztos, nem kérsz egy aszpirint?

– Na jó.

– Nézz szét, mi van itt! Nekem ebből elegendem van. Húzzunk el innen!

– Haza? De én részeg vagyok.

– Nem baj. Ez a hely rég kivetette magából az istent.

Kék

– Honnan jött ez a szomorúság? Nézem az eget, mint a nagy álmodozók, látom is, hogy irgalmatlanul tiszta és kék, és én mégsem érzek semmit, mint a nagy álmodozók, nem érzem át azt a végtelen bölcsességet, és nem verdes madár, és én sem verdesek, sőt, mintha kiürült volna az ég, csak az a borzasztó kék színe van neki, és milyen furcsa, hogy a boldogságnak, ha madár, akkor annak is kék színe van, és a szomorúságnak is kék színe van, az angol is azt mondja, ha bús, hogy *I feel blue*.

De hát biztos ez is egy ilyen átmeneti állapot. Hogy mehet valami, ha áll? Persze, ez a képzavar is olyan, mint ahogy ilyenkor érez az ember. Nevetséges az egész. De bár nevetne valaki, mert akkor én is kacagnék. Na, nem nevezsz? Miért nem nevezsz? Neked könnyű, te még álmodban is álmodozol, az tuti. Röpködnek a nagy, kövér madarak, alig látni őket, olyan kékek, mint az ég, te meg úgy bámulod, mintha maga lennél a John Lennon, és már kurvára bölcs vagy, és ha el is kezded dúdolni, hogy ájm blú, még hozzáteszed, hogy dabadeedabada, vagy valami ilyesmi.

– Dábádidábádá egy lószart, mondjuk, ha hagynál aludni, esetleg dábádidá.

– Na, most mit hergeled magad?

– Azt álmodtam, hogy John Lennon vagyok és nagy kék madarak köröznék az égen, na, ezt néztem egy darabig, aztán egyszer csak jött valami depressziós hülye, és elkezdte nyomtatni a negatív shiteket.

– Na, most mit csúfolkodsz? Ez az igazság, ember. Ez egy szar hely, nem történik itt semmi, ez a te bajod. Egyáltalán miért vagy még mindig itt? Mikor mész már el?

– Miért... miért kéne elmenjek? Miért baj az, hogy itt vagyok?

– Sokkal többre vagy te hivatott, neked egy nagyobb, jobb város való. Hiszen látod, hogy elégedetlen vagy. Szomorúság, átmeneti állapot... mindent hallottam.

– De akkor értetted, hogy átmeneti. Ez csak egy ilyen időszak, majd elmúlik. És többre hivatott, ez meg mit jelentsen? Hogy most egy gyenge szar vagyok?

– Nem, dehogy. Mindegy, el kell menni a világba, kell érvényesülni, tudod.

– Szóval te vagy a követendő példa. Elmentél, hogy majd megcsinálod a szerencséd, de az a kétezer kilométer csak arra döbentett rá, hogy abban a világban igenis gyenge szar vagy, nem jött be a buli, és nyomorultul érzed magad egy francos virágültetvényen kaparászva, míg én – mit ad Isten – itt-hon képes vagyok tök jó dolgokat csinálni, és a kurva életbe, egy kis melankóliát csak megengedhetek magamnak. Ez az átmeneti állapot meg majd elmúlik, mert ezek a dolgok már csak ilyenek, hogy elmúlnak. Ha úgy van, hogy elindulok a világba, majd ott leszek. Kéretlen okoskodásod irigységet takar. Nekem ez nem tetszik.

– De hát én csak jót akarok neked! Miket mondasz! Nem ilyennek ismerlek. Hálátlan... Kiverted az álmod a szememből. Mindegy. Visszaalszom. Pá.

– Hát persze, jót akarsz. Emlékszem, mikor először találkoztunk abban a messzi országban: úgy bele voltál merülve a kis ájpedbe, hogy gondoltam, na hupsz, megjelenek a semmiből, mondom majd, hogy szia. Te felnézel és köszönsz, vagy valami. De jobb is, hogy nem vettél észre már messziről. Akkor végig kellett volna nézned, ahogy átkacsázok a zebrán. Vagy nem is a zebrán, hanem az úttesten. Az meg már olyan színpadias vonulás, hogy izgulni kell miatta, és a stoplámpa is úgy pislant rád, mint a reflektor. És akkor jön a gyomorremegés, meg ezek, és hogy a szöveget sem kéne elfelejteni, pedig hirtelen az sem jut eszedbe, hogy mondják azt, hogy szia. Aztán eszembe jutott. És te már akkor is azt szajkóztad, hogy mit keresek még a szülővárosomban. Máshol biztos jobb lesz nekem. Pedig téged nem tett boldoggá az a kétezer kilométer. És gyanítom, ha tehetnéd, az első adandó alkalommal visszaköltöznél ide, ahol nagy, kék madarak köروزnek az égen, és ahonnan mindenki csak elmegy, mint a nagy álmodozók.

Szellemjárás

- *Tudod, mit várok?*
- *Mit?*
- *Azt, hogy menj el.*

Én egy csomó férfiba beleszerettem. Illetve majdnem, mert egy adott ponton mindegyik lelépett. Ez történt: szépen bőröndbe szedték a fontos tárgyakat, felpattantak a vonatra és a záródó ajtón át integettek a maguk után hagyott életnek. Úgy mondom ezt, mintha ott lettem volna. Bár az egyiket egyszer valóban kikísértem a peronra. De ő nem integetett, valószínűleg a vonat indultakor még meg sem találta a helyét a széksorok közt. Mindegy, ez az integetős rész úgyis olyan filmes jelenet. Mindig meglepődöm, ahányszor ilyet látok. Könnyes búcsú, integetés, hát, nem is tudom. Nekem sose jön akkor helyben a sírás. Fel sem fogom, mi történik. Hogy már megint itt hagynak. Hogy én is belecsoomagolódom egy kis műanyag dobozba, vigasztalásul egy kolbász meg egy pár szelet kenyér szomszédságába. Mert ugyan mire számíthatnék? Hogy a bele nem törődéstől meg a távolságra duzzadó érzelmektől felindulva félúton behúzza a vészféket, már hogy a lovag, és a lassító vonatról leveti magát és szalad felém, és én is szaladok felé, mert még azért visszanézek egyszer, és akkor látom meg, hogy ez a férfi éppen szerelmét bizonyítja, na és akkor egymás nyakába ugrunk és csókok csattannak, meg talán egy pofon is, hogy te szemét, azt hittem, tényleg elmentél, na de ez a pofon, ez is csak miheztartás végett, mert azután újra szerelem van, és azután már csak az lesz, mert itt marad és összeköltözünk. Na, tehát ez az a dolog, ami biztosan nem történik meg.

Hajh... Ezekbe a férfiakba sosem szerethettem bele igazán, mert ahhoz idejekorán elmentek. A lehetőség megvolt rá. És ők is belém szerettek volna, de én mindahányszor maradtam.

Aztán volt olyan is, amikor én mentem el innen, és igen rövid idő alatt győztem is, ezt értsd úgy, hogy elraboltam a hapsi szívét, de úgy rendesen, aztán én voltam az is, aki otthagytá, mert haza kellett utaznom, mert az csak egy kirándulás volt. És én voltam az is, aki azt ígérte, hogy nemsokára újra megy, de aztán szépen fokozatosan tűntem el, úgy koptam ki az életéből, mint ruhából a gyenge folt.

Te jó ég, olyan ez az egész, mint a szellemjárás. De mondd, hogy lehet egy szellemet szeretni?

